

картофчето. Дръпна вратата и надникна вънъ.

— Що бе, Дѣлчо! Защо ме викашъ?

— Въ училището сж докарали радио! Търчи да го видишъ! Азъ отивамъ тамъ! По левче взематъ, който иска да слуша! — отвърна Дѣлчо и пропадна въ мрачината. Личко се върна назадъ, влѣзе вкѣщи и седна до дѣда си.

— Дай ми едно левче, дѣдо!

— Какво левче, бре, азъ нѣмамъ стотинка. Де левчета, Личко, азъ имъ забравихъ шарки-тѣ вече!.. Защо ти е левчето?

— Радио сж докарали въ училището, та да слушамъ! Учителътъ ни каза да отидемъ!

— Хубаво, Личко, ама нѣмамъ! На ти едно яйце, па иди! Ако може, влѣзъ!

И дѣдо Тръпчо бръкна въ кошницата, окачена на задимения таванъ, взе едно яйце, даде го на Личко, и той подскокна отъ радостъ. Излѣзе изъ вратата, премина двора, който врѣше отъ разтопения снѣгъ, блѣсна вратничето, втурна се по улицата и зашляпа, като подгонено пѣтле.

Училищниятъ дворъ бѣше задрѣстенъ отъ хора. Личко се мушна въ навалицата, премина като презъ нѣкакъвъ тъменъ тунелъ и спрѣ предъ вратата.

Не мина много и вратата скръцна, отвори се. Слугата застана на прага, свали калпака си и го подложи.

— Който влиза да пуска по левче! Утре нѣма радио! — рече той. Хората ще го занасятъ въ Каменарци!

Почернѣлиятъ дворъ се залюлѣ като вода, потече напредъ тълпата, нахлу въ училището. Изблѣска Личко на опашката. Стѣпкаха го два чифта крака, но той не се обади. Цѣлиятъ треперѣше отъ радостъ. Де ще чуе другъ пѣтъ такова чудо! Най-сетне дойде и неговиятъ редъ. Той скочи на три пѣти по стѣпалата, извади яйцето отъ джеба си и тъкмо да го пустне въ калпака, слугата го дръпна назадъ.

— Не може! Азъ не съмъ яйчаръ! Левче искамъ, ако нѣмашъ — нѣма да слушашъ, голѣма работа!

— Нѣмамъ левче! — отвори уста Личко.

— Азъ ли съмъ ти виновенъ? Хората искатъ пари отъ мене, а не яйца!

Нѣкой сякашъ удари съ чукъ Личка, и той потрепера. Постоя малко като замаянъ, погледа затворената врата, и сърдцето му изтрѣпна отъ мъжа.

Наоколо нѣмаше никой. Само отъ тъмната стрѣха капѣше кап-